

ת"פ 17180/06 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד מרדכי יהודה

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 16-06-17180 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' יהודה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת
המאשימה
נגד
מרדכי יהודה
הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאים שני אישומים בעבירות שבוצעו כלפי אמו (להלן: המטלוננת).

על פי האישום הראשון, ביום 4.6.16, בשעה 23:03, הגיע הנאים לדלת בית המטלוננת בעיר לוד, דפק וצעק "יא זונה בת זונה תפתחי את הדלת, אם תזמין משטרת אמי אשוח אותך חיה בתוך הבית", וזאת עשה בנגדו לצו שניתן באותו היום מיד קצין משטרת, ולפיו נאסר עליו להיכנס לעיר לוד במשך 15 ימים, וכן ליצור קשר עם המטלוננת במשך 30 ימים. העבירות המיחסות לנאים הן: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק.

על פי האישום השני, ביום 6.6.16, בשעה 13:03 הגיע הנאים לדלת בית המטלוננת בעיר לוד, דפק וצעק: "תפתחי את הדלת תפתחי את הדלת يا זונה בת זונה תבאיoli כספ". מיד ובסמוך, עזב את המקום. בהמשך, בשעה 15:43 הגיע שוב ודפק על הדלת, אך נעצר. כל זאת עשה הנאים שעה שנייתה ההוראה החוקית הנזכרת לעיל, וכן ניתנה הוראה נוספת מיד כי השופט פרנקל ביום 5.6.16 מסגרת ה"ט 9030-06-16 ולפיה הורחק מן המטלוננת למרחק של 750 מ', ונאסר עליו להטרידה בכל דרך.

הנאים כפר באישומים וטען כי לא הגיע כלל לבית המטלוננת. בנוסף, טען כי לא ידע על הצו שניתן מיד כי השופט פרנקל.

כללי:

הנאשם חקר ארכות את השוטרים על מנת להוכיח כי לא ניתן להבין את השתלשלות העניינים, וכי קיימות סתיות בין גרסאותיהם. ואולם, התרשםותיו היא כי דרישתו מהם היתה מרחיקת לכת, ולא ניתן לדרוש שיזכרו את הפרטים המדויקים בחולף הזמן. שעה שהאירועים העיקריים היטב ומוגבים בדו"חות ובעדות המתлонנת עצמה, לא מצאתי פגם בעדויותיהם.

במהלך המשפט עלתה שוב ושוב הטענה כי המתlonנת העיליה על הנאשם את העבירות, בשל עוינותה שלה כלפיו. לדעת טענה זו אינה מתאפשרת על הדעת. ראשית, בהתאם לתלונתה נעצר הנאשם מרחק קצר מביתה, מה שתומך בגרסתה ושולל אפשרות לעיליה. שנית, תלונתה מגובה בשיחה למוקד 100. אمنם ברגעים מסוימים במהלך המשפט נראה היה כי המתlonנת אינה מוקדת בהשתלשלות העניינים המדוייקת, אך קשה לדרש מאשה פשוטה, חולנית ומבוגרת שתזכור את כל התקירויות, במיוחד כשלעצמה כי הזעיקה את המשטרה אינספור פעמים, בשל הטרדות הנאשם שהיא מכור לסמים ודר רחוב.

באופן כללי, התרשםתי כי המתlonנת עיפה מכך מהתנהלותו הנאשם, ולכן הייתה כעוסה עליו, וניתקה את הקשר ממנו. בעודותה אף התבטה באופן קשה כלפי הנאשם באמירה לו כי עדיף היה שימוש, שכן חייו אינם חיים (עמ' 19 ש' 11). ואולם, תמונה יחסית עם הנאשם מורכבת יותר. מעיון בה"ט 16-06-9030 ת/2 עולה כי המתlonנת אمنت הגישה בקשה לצו הגנה נגד הנאשם ביום 5.6.16 ובית המשפט נעתר לה. ואולם לאחר שנערך דיון במעמד הצדדים בפני כב' השופט פישר, הגישה בקשה לביטול הצו שם כתבה כי הנאשם נפצע בקטטה, והוא מבקש לטפל בו. בעקבות זאת, בוטלה החרקקה. באופן דומה, במהלך המשפט התיצבה על מנת לשמש כערבה עבור הנאשם, לאחר שניתנו נגדו צו הבהא. המסקנה העולה היא כי הנאשם השבע אותה מרורים, אך עדין היא מתיצבת לצד בעת צרתו. משכך, לא שוכנעתי כלל שהיא לה מניע להעליל עליו.

האישום הראשון:

הפרת הצו

המתlonנת העידה כי הנאשם הגיע לדלת ביתו בליל 4.6.16 בשעה 23:00 והיא הזעיקה את המשטרה. עדותה מגובה בהקלת השיחה למוקד 100 של המשטרה, מאותה שעה.

עליה מהריאות כי עוד קודם לכן, באותו היום הזעיקה המשטרה בשל אותו עניין, ואז נעצר הנאשם וושוחרר בתחנת המשטרה בערובה, תוך שנאסר עליו להיכנס לעיר לוד במשך 30 ים (ת/5). והנה, בשעת לילה מאוחרת של אותו היום, הזעיקה המשטרה בשנית.

המתlonנת העידה כי לא הגיעו לתחנת המשטרה באותו לילה, כיון שנטלה תרופות (עמ' 20 ש' 4). لكن, הגיעו לתחנה רק למחמת בוקר (5.6.16), ובהמשך לכך, פנתה לבית המשפט שם הגישה בקשה לצו הגנה.

עדות המתlonנת מתישבת עם דו"ח הפעולה ת/6 שהוגש בהסכמה, ולפיו הגיע השוטר צחי אברמוביץ' לቤת המתlonנת ביום 4.6.16 בשעה 07:23. המתlonנת מסרה לו כי בנה הפך את ההוראה החוקית, ואני יכולה לגשת למשטרה לאחר

שנטלה תרופות. בהמשך, השוטר איתר את הנאשם ברחוב דוד המלך, והסיע אותו להוסטל בגין אביב.

ה הנאשם עצמו הודה כי בלילה 4.6.16 היה בקרבת בית אמו, אלא שلطענותו היה בגין הציבורי ברחוב דוד המלך. בכרך מבון הפר את ההוראה החוקית שנתן קצין המשטרה באותו יום, ולפיה נאסר עליו להיכנס לעיר לוד. הנאשם גם אישר כי נלקח על ידי השוטרים להוסטל בגין אביב, אלא שטענותו נלקח מהתחנה ולא בגין הציבורי. ספק בעניין אם ניתן להסתמך על זכרונו, כשהדברים מתועדים בדו"ח הפעולה אחרת.

ה הנאשם אינו מכחיש כי הוא חתום על כתוב העורבה ת/5 ומכאן שתנאי ההרחקה היו ידועים לו היטב. עלולה מכל האמור, כי הוכחה העבירה של הפרת ההוראה חוקית.

אינומים

המתלוננת אמונה העידה כי הנאשם אמר לה את הדברים המציגים באישום (עמ' 15 ש' 8).

ה הנאשם אמונה נחקר באזירה גם בגין עבירות האינומים (ת/3), ואולם לא העיד בעניין זה כלל, ולא נשאל בחקירה הנגידית כל שאלה אודות אינומים מצדו כלפי המתלוננת. הימנעות התביעה משאלות בעניין זה, היא בעלי משקל רב, כפי שנקבע בע"פ 4456/14 קלנר נ' מד"י (29.12.15):

מושכלות יסוד הפט, כי על כל נקודה מהותית השנייה בחלוקת יש חובה לחקור בחקירה נגדית. כך למשל נקבע בע"פ 4609/14 צורדרקר נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.3.2015):

"במסגרת חקירה שכנהג מחויב הצד היריב לחקור את העד בכל נקודה שלחלוקת ואי הסכמה, על-מנת לתת לעד הזדמנות 'להגן' על גרטסו, ולאחר מכן לבית המשפט להתרשם מהאופן בו יעשה הדבר. על כן, כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דבריו העד באותה סוגיה".

(ראו גם ע"פ 8005/04 אברוטין נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 43 לפסק דין של השופט ד' חיין (29.3.2007); עניין אבוטבול, פסקה ל"ט לפסק דין של השופט א' רובינשטיין; ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 144 לפסק דין של השופט א' שהם (11.12.2014); ע"פ 7508/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 22 לפסק דין של השופט צ' זילברטל (27.8.2012); קדמי - סדר הדין בפלילים, עמ' 1574 והאסמכתאות הנזכרות שם).

(וראו בעניין זה גם פסק הדין שניית לאחרונה ממש בע"פ 7915/15 גדבן נ' מד"י (9.7.17) שם נדונו ההשלכות של אי-חקירת הנאשם בחקירה נגדית).

לדעתי, למשל ניתן לנאים ההזדמנות הנאותה למסור בעדותו גרסה בנוגע לעבירות האינומים, ושהעה שהtabיעה מבססת את האישום בעבירות האינומים על עדותה היחידה של המתלוננת, ללא כל חיזוק, קשה לקבוע כי האישום בעבירה זו הוכח מעבר לכל ספק סביר. בנוסף, אין לש�� כי המתלוננת הייתה לפי עדותה תחת השפעת תרופות בעת האירוע, ויתכן שלא שמעה באופן חד את הדברים. גם קשה לשלוול שפירשה את דברי הנאשם מתוך כעסו וכעסיה שלה,

ונoch כל האמור, נותר ספק סביר ועל כן יזכה הנאשם מעבירה של איומים.

האישום השני:

המתלוננת העידה כי גם ביום 6.6.16 הגיע הנאשם לדלת ביתה, אים וצעק. אמנם, היא הצליחה להתמקד באירוע רק לאחר שהושמעה לה הקלטה של שיחתה עם מוקד 100, אך הסבירה את הקושי שלו לזכור את הפרטים, ונוכח ריבוי האירועים שהיו לה עם הנאשם (עמ' 21 ש' 6-3, עמ' 22 ש' 14). עוד העידה כי לחרת האירוע הראשון, פנתה לבית המשפט בבקשת לצוץ הגנה, וכן ניתן צו מידי כב' השופט פרנקל בה"ט 9030-06-16 (ח/2), לפיו נאסר עליו להתקבב למרחק הקטן מ-750 מ' מבית המתלוננת.

עדות המתלוננת מחזקת בהחלטה לשיחת מוקד 100 של המשטרה ממועד האירוע.

השוטר שאקו העיד כי ביום 6.6.16 הגיע לבית המתלוננת בשעה 15:43 וראה את הנאשם קרוב אל ביתה. הנאשם ניסה לערער עדותו של שאקו בטענה לפיה המתלוננת הייתה באותו עת בעצמה בתחנת המשטרה, שכן לא יכול להיות שהזעיקה את המשטרה לביתה. ואולם, עובדה זו כלל לא הוכחה. גם לא ידוע לבית המשפט מה מרחק מביתה לתחנת המשטרה, ולא ניתן לשולש אמונה הספיקה להיות במשטרה ולשוב לביתה.

אמנם עדויות השוטרים ביחס לאירוע זה עולה כי ביקרו בבית המתלוננת פעמיים באותו היום: בשעה 13:03 ובשעה 15:43. בבדיקה הראשוני לא אותר הנאשם, כפי שעולה מעדות השוטר יפרח. לאחר מכן, אותר לפי עדות השוטר שאקו, כאמור לעיל, כשהוא מפרק את הצו השיפוטי, ואת הוראת קצין המשטרה.

כאן יש לציין כי עליה מן העדויות שבנוספ' לשני האירועים הנזכרים בכתב האישום, אירוע אירוע נוסף, בתווך, ביום 5.6.17. לפי עדות השוטר בבעג'ני, ביום 5.6.16, הגיע לבית המתלוננת, בעקבות תלונתה מאותו בוקר. באותו מקום, ראה את הנאשם דפק על הדלת, והאחרון הסביר לו כי הוא רק מעוניין להתקלח בבית. הנאשם עוכב. עדות בבעג'ני מגובה בדו"ח פעולה שבו פורטה כל השתלשות העניינים ת/7 ובדו"ח עקוב ת/8. כמובן, אירוע זה מגבש עבירה נוספת של הפרת ההוראה שניתנה מטעם קצין המשטרה ת/5, אך הוא לא כלל בכתב האישום. לנוכח סמיכות הזמן בין האירועים, איןני מוצאת לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת בගינו.

ה הנאשם טען כי לא ידע כלל על צו הרחקה שניתן ביום 5.6.16 מידי בית המשפט, אך טעنته סותרת את עדות השוטר יפרח, לפיה מסר לנאם את צו הרחקה ביום 5.6.16 בשעה 17.06, והחוותים אותו על אישור מסירה דין ת/1. כשבועמדת עדות הנאשם מול עדות השוטר המוגבה במסמכים, אני מעדיפה את עדות השוטר. בכל מקרה, גם אם לא קיבל את הצו, עדין מעשי מגבשים הפרה של ההוראה החוקית הראשונה שניתנה מידי קצין המשטרה ת/5, עליו הוא חתום.

ה הנאשם אישר בחקירותו במשטרתו כי ביום 6.6.16 הגיע לרחוב של בית אמו (ח/4 ש' 9), וכבר בכך הפר את הצוויים, אף שקשה להבין את כפירתו באישום זה.

בחקירתו במשטרתו טען הנאשם כי במועד האירוע היה בתל אביב כיון שהוא שותה שם אдолן (ח/4 ש' 38), אך על גרסה זו לא חזר בעדותו. לכארה, אם כך הדבר, היה עליו לטען טענת אלבי כהכלתה, וניתן היה לבדוק יתר קלות,

אך הוא בחר מטעמי שלא לפעול כך.

ኖכח כל האמור, הוכחה העבירה של הפרת צו.

סיכום

התביעה הוכיחה מעבר לכך ספק סביר כי הנאשם הפר הוראה חוקית בכל אחד מן האישומים. בעניין האישום השני, קבעתי כי גם אם תתקבל גרסתו לפיה לא ידע על הצו השיפוטי, עדין מעשייו היו הפרה של הוראת קצין המשטרה.

מצד שני, לא הוכחה עבירות האiomים.

לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירת איומים, ומרשישה אותו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים